

In razhajajo se, ko da zapuščajo svetišče.

Bohorič zavije v tesno ulico z doživljajem v srcu, da se je razprostrla pred njim ogromnost svobodnega življenja. Morda res samo za te ure. Ali v teh prečudnih urah je njegova mesečinska sonata iz davne noči postala resnica za stotisoče. Bohorič odhaja. Kam? Kako bo odslej?

Pa to ni vprašanje v tej najsvetlejši minuti njegovega dosedanjega življenja.

G R O B L J U B E Z N I

STANO KOSOVEL

Prepeljal te bom tja na drugi breg
in te molče in tiho pokopal —
tako pokrije črno zemljo sneg.

Položil te bom v rezan mavzolej,
ki na otoku žalosti stoji
in ki v življenju mojem nima mej.

Vsak, dan ko padal mrak bo na pristan,
bom tja prihajal kakor tih menih
in molil, da bi tebi mir bil dan.

V nočeh jesenskih, ko vihar bo rjul,
izzival ladije na divji boj,
bom luč prižigal in ob tebi čul.

Tako bom stražil grob — ljubezni vrt
in mislil nate, ki ne vstaneš več,
in čakal, da še póme pride smrt.

S R E Č A N J E

STANO KOSOVEL

Prešlo je dolgih, dolgih dvánajst let,
v globoki strugi je odtekel čas,
obrazi novi so prišli na svet.

Spet sva se srečala. Kot nékdaj ti,
kot nékdaj morda sem se zdel i jaz.
Resnica pa drugače govori.